

Văn Tế Vua Quang Trung

Than rằng:

Chín từng ngọc sáng bóng Trung tinh, ngoài muôn nước vừa cùng trông về thụy
Một phút mây che vùng Thái Bạch, trong sáu cung thoát đã lạc hơi hương
Tơ đứt tắc lòng ly biệt
Châu sa giọt lệ cương thường
Nhớ phen bến Nhị thuận buồm, hội bá Việt chín châu lừng lẫy
Vừa buổi cầu Ngân sẵn nhịp, đoàn ý la đôi nước rờ ràng
Hôn cầu đã nên nghĩa cả
Quan san bao quản dặm trường
Nhớ lượng trên cũng muốn tôn Châu, tình thân hiếu đã ngăn chia đôi nước
Song thế cả trót đà về Hán, hội hồn đồng chi cách trở một phương
Lòng đau xót thấy còn cách chách
Thân lại nhờ gặp hội hưng vương
Thành Xuân treo ngọn Long kỳ, đạo tề trị gần nghe tiếng ngọc
Cung hữu rạng màu địch phất, tình ái ân muôn đội nhà vàng
Danh phận ấy cây vun trồng mọi vẻ
Nề nếp xưa nhờ che chở trăm đường
Ơn sâu nhuần gội cỏ cây, chốn lừng tể tướng phạm chồi du tử
Lộc nặng thơm tho hương khói, nơi miếu đường nào khuyết lễ chương thường
Mọi nỗi mọi nhờ trọn vẹn
Một điều một được vẻ vang
Phép hằng gìn hạc thước thước thoa, buông quế rạng khuôn nội tắc
Điềm sớm ứng chung tư lân chỉ, phái lam thêm điện thiên hoàng
Mây chút chưa đền đức cả
Gót đầu đều trọn ơn sang
Đền Vị ương bóng đuốc bừng bừng, lòng cần miễn vừa khi gió già
Miền cực lạc xe mây vùn vụt, duyên hảo cầu sao vẫn dở dang
Than ôi!
Gió lạnh buồng đào, rơi cầm này sắt
Sương pha cung đỏ, hoen phấn mờ gương
Tiệc vầy vui nhớ hầy rành rành, dịp ca múa bỗng khuây chừng thần ngự
Buổi châu chực tưởng còn phảng phất, chuông điểm hồi sao vắng chốn cảnh dương
Vấn vít mấy bày năm kết phát
Đau đớn thay trăm nỗi đoạn trường
Hé nhà sương ngấm quển cung châm, tiếng chi phát hầy mơ màng trên gối
Nương hiên nguyệt ngâm lời đỉnh chỉ, bóng thúy hoa còn thấp thoáng bên tường
Hang núi cũng phàn nàn đôi chốn
Cỏ hoa đều sùi sụt mấy hàng
Liều trâm hoa mong theo lối chân du, da tóc trăm thân nào có tiếc
Ôm cưỡng bào lũng ngập ngừng di thể, sữa mắng đôi chút lại thêm thương
Tiếc thay!
Ngày thoi thắm thoát
Bóng kích vội vàng
Thuyền ngự tọa đã ngang gành Thái thủy
Bánh long xa vừa chỉ chốn Tiên hương
Nẻo Hoàng tuyền xa cách mấy trùng, ngao ngán thêm ngừng còn biệt duệ
Chén Ngọc thủy kính dâng một lễ, xét soi xin thấu cõi dương gian....

Văn tế vua Quang Trung do Ngọc Hân Công Chúa viết

Thương tiếc Vua Quang Trung

Tiếng chuông vang dội muôn nơi
Âm ba truyền đạo một trời nước Nam
Ầm ầm chuyển động mây ngàn
Chân trời góc biển vang vang lòng người
Mây hồng thơ thần trên trời
Giật mình nhớ cảnh nhớ người năm xưa
Đồng Đa thuở ấy như mơ
Anh hùng áo vải như vừa hiện ra
Oai hùng thay! nước non nhà
Bình Vương Nguyễn Huệ dân ta tôn thờ
Sáo diều dùi dặt năm xưa
Tâm tư ẩn hiện như vừa đâu đây
Ngọc Hân Công Chúa, thương thay !
Cùng người áo vải sum vầy kiếp nao
Xa xưa trong trướng lạy chào
Ra vào cùng sánh, nao nao lòng người
Làm sao quên được dòng đời
Đã cùng ấp ủ một trời nước Nam
Động lòng một phút bàng hoàng
Kiếp xưa ẩn hiện còn miên man buồn